

ЛЕНЕ КОБЕРБЪОЛ

ДИВА ВЕЩИЦА
(втора част)

Култура

*This project has been funded with support from the
European Commission.*

*This publication [communication] reflects the views only
of the author, and the Commission cannot be held
responsible for any use which may be made
of the information contained therein.*

*Този проект е финансиран с подкрепата на
Европейската комисия.
Тази публикация [съобщение] отразява само личните
виждания на нейния автор и от Комисията не може
да бъде търсена отговорност за използването
на съдържащата се в нея информация.*

Лене Кобербьол

Дива вещица

(втора част)

Превела от гатски:
Ева Кънева

„EMAC“

Книгата е финансирана с помощта на
Датския културен фонд.

DANISH ARTS FOUNDATION

Lene Kaaberbøl

VILDHEKSEN

Vildheks I: Ildprøven, Viridians blod og Kimæras hævn
Copyright © 2010 Lene Kaaberbøl, Anders Walter
og Forlaget Alvilda, København
Издадена по споразумение с: Lars Ringhof Agency,
København

Лене Кобербøl

ДИВА ВЕЩИЦА – втора част

Превела от датски: *Ева Кънева*
Илюстрация на корицата: *Андерс Валтер*
Оформление на корицата: *Борис Драголов*
© ИК „ЕМАС“

Всички права запазени!

Четвърта книга

Кървавото
отроче

ПЪРВА ГЛАВА

ЖИВОТЪТ НА ЕДНО ТРИНАЙСЕТГОДИШНО МОМИЧЕ

Тя чака вече четиристотин години. От цели четири века се взира през прозрачна маса от стопен и втвърден камък. От четиристотин години тази материя гържи в плен тялото, душата, цялото ѝ съществуване. Враговете ѝ навярно са очаквали това да се превърне в нейното лобно място, но тя все още беше жива. Дори тук имаше с какво да залъгва глада си за живот: от време на време минаваха живи същества и тя ги сграбчваше безжалостно, защото отдавна бе загърбила всякакви скрупули, всяка жалост и милосърдие. Гневът я поддържаше жива.

Защото, макар и затворена в каменен саркофаг, тя усещаше. Знаеше какво се случва навън, дивото ѝ сетиво крещеше и се гърчеше от болка.

Какво си въобразяваха – тези лакоми хора, тези нищожества с техните улици, къщи, с техните... как ил беше името? Проводници. Кабели. Отводнителни тръби. Мостове. Магистрали. Железопътни релси. Техните изобретения прорязваха дивия свят като дълбоки кървящи рани, раздираха на парчета тънката мрежа на дивите друми. Тези чудовища сееха разруха и мор. Покрай пътищата ил вонеше на умрели, премазани

животни. Горите и мъховете чезнеха. Там, където в продължение на хилядолетия дивата сила бе живяла, дишала и властвала, сега цареше пустош и мъртвило. Чуваха се само грохотът и бученето на всички тези дяволски машини. Желязо. Навсякъде желязо. Краят приближаваше. Съвсем скоро и най-могъщата дива вещица щеше да се окаже безсилна да възстанови скъсаните връзки.

Ала все още... все още имаше надежда, стига да се измъкне.

В нея не пламтеше единствено гняв. Тя усещаше и... не, нетърпение бе твърде слаба дума; не даваше достатъчно правдоподобна представа за огъня, който я изгаряше и разяждаше отвътре заради всяка пропиляна секунда, заради всеки час, отлетял, без да се е доближила до целта си. Всяка секунда беше ценна. Нямаше време. Нямаше време да премисля и отхвърля, да робува на скрупули, да се тревожи за нещо друго освен за едничката ѝ цел: да срази властта на алчните празноглавци, да разкъса смъртоносния им обръч и да **ОСВОБОДИ** дивия свят от техния гнет.

Начинанието изискваше мобилизацията на **неимоверна** сила. Трябваше да впрегне огромна мощ – да подмамва, изнудва, заплашва и заклева. Хищно претегляше предимствата си, униваше заради слабостите си. Тежестта на камъните, мудната зелена сила на растенията, мекотата на въздуха, нежността на водата, топлината и дълбокият живот на пръстта... Всичко това не стигаше. Трябваше ѝ кръв. Нищо друго не би

и помогнало да обърне хода на тази почти изгубена битка. Нищо друго нямаше значение – особено пък... – като се замисли, гневът и лумна още по-буйно – ... особено пък неоснователно надцененият живот на някакво си нищо и никакво тринайсетгодишно момиче.

Кръвта щеше да отключи нейния затвор. Кръвта щеше да подsigури победата и.

И то се случи. Една капка се отрони. После и втора. Трета, четвърта...

Още – изкреця тихо тя. Искам още една!

Видя я увиснала колебливо във въздуха. Капката се съпротивляваше срещу гравитацията и отказваше да се откъсне. Но полетя надолу... надолу... и попадна право в целта.

ДААААаааааааааааааааааааааааааааааааа...

Тя крещеше победоносно, но само наум. Устните и още бяха вцепенени, тя продължаваше да се намира в капан. Все едно преди хилядолетия капка смола бе уцелила насекомо, втвърдила се бе и бе образувала кехлибар. Ала свършекът на плена приближаваше. Напрегна всичките си сили до краен предел, мобилизира цялата дива енергия у себе си. Сега. Сега. Сега!

Каменната маса се напука и разцепи. С мощен рев тя изпъна тялото си, стояло сгърчено цели четири-

стотин години, и разломи затвора си на късчета. Втвърдените каменни маси се нажежиха и втечниха, набъбнаха и избухнаха. Врели прозрачни пръски изригнаха във всички посоки и обляха стените на пещерата със съскащи каскади.

Алчните нищожества дори не подозираха какво ги чака. Навярно не бяха чували за Бравита Кървавото отроче. О, и това ще стане, и това ще стане...

Надигнах се толкова рязко, че си цапнах главата в нощната лампа. Сърцето ми подскочи и запрепуска като хърделист, който се мъчи да навакса изоставането си по пистата. Туп-туп-ПОДСКОК, туп-туп-ПОДСКОК. Озърнах се панически да не би Бравита Кървавото отроче да стои до леглото ми с протегнати ноктести ръце и кръвожадно пламтящи очи. Нямаше я. В стаята цареше тишина и мрак. Разпръскваше го единствено лунният лъч, нахлуващ през малкия кръгъл прозорец. Върху дюшек до леглото ми спеше най-добрият ми приятел, Оскар. Изглеждаше толкова спокоен – същински герой от комиксите, над чиято глава се мъдрят балончета с надпис „ХЪРРРР“. Оскар определено не сънуваше кошмари като мен.

„Успокой се – заповядах на думкащото ми сърце. – Нищо лошо не се е случило...“

Докаато укротя дишането си обаче, мина дълго време. А докато се освободя от усещането, че сърцето ми се опитва да изскочи от гърдите – още по-дълго. И преди ми се е случвало да сънувам неща, плашещо свързани с реалността. Макар между купчините орни-

толожки справочници и очукани хранилки за птици да не дебнеше четиристотингодишна дива вещица, това изобщо не означаваше – или поне според разтуптяното ми сърце – че всичко е наред и аз съм извън опасност.

Но дори в съня ми наистина да се спотайваше *зрънце* истина – а това стоеше под голям въпрос, защото, за щастие, в повечето ми сънища се разиграваха слабо вероятни или направо абсурдни събития – та дори в съня ми да имаше нещо вярно, Бравита говореше за друго момиче, не за мен, опитах се да си внуша. То е на тринайсет години, докато аз съм само на...

Изведнъж нишката на мисълта ми се скъса. Погледнах стария будилник върху нощното шкафче.

Фосфоресциращите стрелки сочеха право нагоре. Дванайсет и пет след полунощ в последния ден от март.

Днес навърших тринайсет години.

ВТОРА ГЛАВА

СЪСКАНЕ В МРАКА

Повече не ме хвана сън. Плъзгах се с кѣнки по повърхността на съня и не можех, нито смеех да се гмурна в дълбините му. Започнех ли да се унасям, сърцето ми мизгом подновяваше бесния си галоп и всичките ми опити да го укротя си оставаха безрезултатни.

Стига ге. Било е само сън, повтарях си.

Туп-туп-ПОДСКОК. Туп-туп-ПОДСКОК.

Тя не е тук. Никога не е идвала. От четиристотин години никой не я е виждал. Не си въобразявай, че си толкова важна, та тя да тръгне да се връща само за да развали тринайсетия ти рожден ден.

Туп-туп-ПОДСКОК. Туп-туп-ПОДСКОК.

Ама какво пощуря това мое сърце!

Накрая станах. Не включих лампата, за да не събуждам Оскар. Внимателно прескочих завитите му крака. Изпод ръба на раурания калѣф на одеялото се подаваха три-четири не съвсем чисти прѣста. Защо трябваше да сънувам кошмар точно тази нощ, когато иначе всичко си вървеше толкова добре. Бяхме при леля Иса – аз, Оскар, мама и татко (цяло чудо). На следващия ден очаквахме Кела, нейния баща и госпожа Померанс, съседка на леля Иса и също дива вещица. Именно тя ми помогна много преди няколко седмици. (Тогава нещата хич не вървяха.) Шаная изпрати новия си див спѣтник, керкенеза Кити, да извести, че и тя ще се присъедини към празненството. Нищото беше

при нас, Котарак се бе отправил на поредната си кошешка експедиция, но беше обещал да се върне за закуска, а Глупчо най-вероятно си лежеше в кошчето си в дневната и похъркваше кучешката. Бяха ми позволили да отпразнувам рождения си ден точно както искам. Очаквах го с *такова* нетърпение. Колко нелепо наистина – пълно безумие! – да се впрягам толкова заради някакъв си глупав сън.

Нахлузих стари дебели вълнени чорапи – използвах ги вместо пантофи в дома на леля Иса. Тя ги беше подшила с филцови подметки и много ми топлеха на стъпалата. Само по тениска – не си бях взела пижама – се промъкнах надолу по стълбите и влязох в кухнята. Вече беше станало четири без четвърт – установих по часовника върху кухненската маса.

Отворих долапа, където леля Иса държеше запасите си от билков чай. Някои видове ги пиехме заради приятния им вкус, други – заради целебните им свойства. Реших да си сваря чай, за да укротя препускащото си сърце. Далеч не познавах в подробности предназначението на всяка билка в долапа, но бях научила какво помага при безпокойство. Да видим... След кратък оглед на грижливо надписаните етикети върху кутийки и бурканчета открих каквото търсех.

Лайка и валериана.

Налях вода в чайника и я сложих да заври. Леля Иса обикновено използваше чугунената печка в дневната, но аз предпочитам готварската. Друго си е да си включиш котлон. Газовите пламъци лумнаха в синьо и оранжево и облизаха гъното на чайника. Водата бързо кипна. Откачих от куките до прозореца чаена чаша и в

същия момент с крайчеца на окото си засякох някакво движение.

Навън, в мрака. Проблеснаха две котешки очи.

– Котарак? – прошепнах аз.

Още недоизрекла името му, знаех, че съм се объркала. Не беше Котарак. Прозвуча приглушено напевно съскане – с подобни звуци котарациите из задните дворове се предизвикват един друг.

Застинах и се ослушах. Водата в чайника бълбукаше бурно, но чаят от лайка щеше да почака. Да не би някоя дива котка да се нуждае от помощ?

Вторачих се в тъмното, ала различих единствено собственото си отражение в прозореца. Златистите очи отпреди малко бяха изчезнали, но не и жалните вопли. Животното – каквото и да бе то – не си беше тръгнало.

Отворех ли прозореца, щях да виждам и чувам ясно. Вдигнах райберите и бутнах двете крила. Лъхна ме хладен пролетен въздух с уханье на гъжд. Надвесих се над кухненската маса и се опитах да проникна с поглед през мрака.

В същия миг към мен беззвучно полетя сивокафява сянка с жълта човка, протегнати напред светлокафяви крака и сивкави нокти. В последния момент се сетих да вдигна ръка, та едрият бухал да кацне върху нея.

– Уху-Буху!

Дивият спътник на леля Иса наклони глава и ме огледа. Не успях да преценя дали онова, което видях, му хареса. Никога не беше идвал така при мен. Ако не броям няколкото пъти, когато леля Иса ме бе молила да го подържа (а и него да ми позволи да го подържа),

никога не се бях доближавала до него на толкова разстояние. Беше едър и за разлика от обикновените сови представляваше рядкострежан вид и затова попадеше под специална защита. Надали го знаеше. Би било прецилено да твърдя, че чак се страхувам от него, но определено изпитвах здравословен респект към ноктите му, човката и пляскащите криле.

Уху-Буху миришеше на гъжд, мокра перушина и кръв – навярно беше видял сметката на някоя клета мишка със същите тези мощни нокти, с които в момента се беше впил в китката ми. Той се извъртя внимателно, без да ме ограска, и забуха към тъмнината, откъдето се бе появил.

Котешките вопли замлъкнаха. Чух шумолене в храсталака до ябълковите дръвчета. После всичко утихна. В преживяването ми нямаше нищо особено. Такива неща се случваха всеки ден в дома на леля Иса.

Само гето...

Нетърпението на незнайното коте изопна нервите ми – такова чувство изпитвам, чуя ли нокът да стърже по дъска. И чух предупреждението на Уху-Буху толкова ясно, все едно някой ми го извика по високоговорител:

Махай се, коте. Подранило си. Не сега.

– Клара, ти ли отвори на Уху-Буху?

Извърнах се предпазливо – да не би бухалът да залитне.

– Да, аз...

На вратата стоеше леля Иса в протрития си хавлиен халат, някога навярно бил червен, но впоследствие избелял до розово.

– По принцип той се ориентира малко трудно. Обикновено оставям прозореца в спалнята отворен, но...

Досещах се за продължението. Тате и мама щяха да нощуват в спалнята, а леля Иса – на дивана в дневната.

– ... но на майка ти едва ли щеше да ѝ се понрави да я събуди мокър бухал...

Уху-Буху тръсна криле и ни посипа с душ от ситни гъждовни капчици. Изкикотих се.

– Съгласна съм.

– Защо не спиш, Клара?

– Сънувах нещо странно. Кошмар.

– С животни ли? – повдигна вежди леля Иса.

– Не, изобщо не участваше животни. Защо питаш?

– Утре ставаш на тринайсет. По-точно... днес. За всяка дива вещица тринайсетият рожден ден е специален и понякога... – тя се поколеба, докато явно подбираше думите си – ... понякога носи особени преживявания с животни, включително насън. Но в твоя сън е нямало животни, казваш?

– Нямах. Беше... нещо... Вече не си спомням.

Докаато разговаряхме, сънят беше избледнял в паметта ми. Подробности се заличиха. Някой беше много ядосан... някой беше затворен някъде... имаше нещо с кръв... Не премълчавах случката умишлено, просто тя се бе размила. Сърцето ми се бе успокоило и си биеше съвсем нормално. Едва сподавих прозявката си.

– Май не се нуждаеш от тях – леля Иса посочи кутийките с лайка и валериана.

– Не. Ще се кача да си легна.

Изпънах ръка напред, Уху-Буху се отдели внимателно от дланта ми, литна и кацна на обичайното си място – върху рамото на леля Иса.

– Лека нощ – пожела ми тя с усмивка и погледна часовника. – На практика рожденият ти ден настъпи, но май ще ти честитя, след като се събудиш на сутринта.

Рожден ден. Защо гумата предизвикваше у мен повече безпокойство, отколкото радост? Уху-Буху ме изгледа със златистооранжевите си очи и заби човка в гръдните си пера.

Не сега.

Как да го разбирам? Дали Уху-Буху изобщо беше „казал“ такова нещо – както Котарак „говореше“ в главата ми? Или просто ми се беше счуло, защото съм била сънлива и уморена от недоспиването?

Прибрах кутийките с чай в долана и се качих в стаята си. Внимателно прескочих Оскар – все така глух и спял за околния свят – мушнах се под топлатата завивка и няколко минути по-късно заспах.

ТРЕТА ГЛАВА

НЯКОЙ, КОГОТО СЕ РАДВАШ ДА ВИДИШ

– Умееш да общуваш с животните, Иса. Бива те и с конете, и с... това не е ли бухал? – попита татко.

– Да, бухал е – потвърди леля ми и хвърли гузен поглед към мама. – Ще го занеса в конюшнията, за да поспи на спокойствие.

Мама леко присви устни, но си замълча. Леля Иса се стараеше максимално да се представи като съвсем нормален човек, когото просто „го бива“ с животните. Съвсем бе забравила, че Уху-Буху седи на рамото ѝ – беше свикнала с присъствието му и изобщо не ѝ правеше впечатление. Котарак се протегна и потърка глава в крака ми. Сякаш ни се присмиваше.

Татко въобще не погодираше, че леля Иса е дива вещица. И още по-малко, че *аз* съм дива вещица – или поне се обучавам за такава. В Голямата уговорка за рождения ми ден влизаше забраната да повдигаме този въпрос.

А за да се стигне до заветната уговорка, си послужи с малко подлост.

Точно така беше – нека си признаем истината. Много исках да отпразнувам рождения си ден при леля Иса и в компанията на всички мои приятели от дивия свят. Ако бях попитала обаче мама направо, тя положително щеше да ми откаже.

Затова подходих по-хитро. При всяко гостуване

при татко все му говорех за леля Иса; за малката ѝ каменна къща навътътътре в гората, за моравата, за склона, за животните, за кобилата Звезда, за кучето Глупчо и така нататък. За Кела, с която се запознах там (но без да споменавам, че тя е на обучение при леля Иса за дива вещица), за симпатичната съседка госпожа Померанс (е, пропуснах, разбира се, да обясня, че тя е дива вещица и не отстъпва по способности на леля).

Татко и мама се разведоха преди много години, но още са в добри отношения и понякога хапваме заедно, ходим на кино тримата, такива неща. Напоследък често се виждаме, защото татко си смени работата и се премести в града – едва на четвърт час с колата от нашето жилище. Родителите ми не се карат и аз се радвам. А понеже срещите им покрай мен зачестиха, беше само въпрос на време татко да разпита мама за леля Иса.

– Клара много я обича – подхвана той един неделен следобед. Дойде да ме изпрати до нас и остана за вечеря. – Защо не я поканим някой път на гости?

– Живее много далече – отвърна мама. – А и няма как да остави всичките си животни.

Ето на това му се вика лъжа. Защото с кола наистина се пътува много до дома на леля Иса, но тя можеше да дойде при нас по дивите групи – за някакви си петнайсет минути. Е, вярно: тя не злоупотребяваше с магическите си способности и ги използваше само при необходимост, пък и дивите групи крият опасности дори за опитна дива вещица от нейния калибър.

– Тогава ние да се отбием – предложи татко. – Ис-

кам да се запозная с Иса, щом Клара е толкова привързана към нея.

Супер! Тоооочно на това се бях нагявала. За миг мама придоби такова изражение, все едно е лапнала жива жаба. После се усмихна.

– Може да отидем някой ден – когато и двамата имаме време.

На езика на мама „някой ден“ означава „на куково лято“. Аз обаче се направих на угарена:

– Чудесно! О, много ми се иска да я навестим! Дали да не отпразнуваме там рождения ми ден? Държа леля Иса непременно да присъства, а ако я поканим тук, тя няма как да изостави животните...

Мама ме стрелна с поглед през масата. „Знам те какво си намислила“ – казваха очите ѝ.

– Неприлично е да се самопоканим... – възрази тя.

– Не е самопокана. Леля Иса ми предложи да организира празненство.

– Така ли? – изненада се татко. – Колко мило!

Онази жаба пак се появи в устата на мама.

– Не го намирам за добра идея...

– Виж сега, Мила... – Татко докосна ръката, с която мама гържеше вилницата. Сякаш се опитваше да ѝ попречи да наръга някого с нея. При всички случаи внимателен жест. – Клара вече не е дете. Достатъчно голяма е сама да решава как да празнува рождения си ден.

Да, да, да! Тате, обичам те! Вече пеех наум, но се постарях да не издавам вътрешното си тържество.

– Излишно е да устройваме голямо празненство – успокоих ги и погледнах многозначително мама с на-